

vil hjælpe til, at der kan fremkomme enkelte større eller mindre Besætninger omkring i Landet, som kunne være en virksom Støtte for bestemte Avlsretninger. Nu er det blevet sagt — og det kan til en vis Grad være rigtigt — at der ingen Grund er dertil, thi naar saadanne Besætninger ere saa gode, ville de kunne betale sig gennem sig selv, og Ejerne ville saaledes faa den Præmie, som de i og for sig behøve at faa, gennem Salget af Avlsdyrene. Men der maa man vel huske paa, at det Omraade, hvorpaa der her arbejdes, er saa betydeligt mindre end i de store Lande, hvor der ikke er Tvivl om, at dette Salg, efterhaanden kan blive en stor Indtægtskilde, medens man her ikke kan gøre Regning paa, at det skal blive det i samme Grad. Det forekommer mig tillige, at naar der her har været Tale om, at en saadan Støtte skal kunne gives for et længere Tidsrum end 4 Aar, naar der har været Tale om, at det skulde blive til et Slags Monopol, er der her ikke Spørgsmaal om, at vedkommende i og for sig har Krav paa Støtte i et længere Tidsrum. Spørgsmaalet er kun dette, om det kan gives dem, og naar man saa ser det i Forhold til Præmieringen, saaledes som vi nu kende den her til Lands, vil jeg sige, at der undgaar man i ingen Henseende, hvis dette skal kaldes Monopol, at monopolisere, thi vi se jo, at paa Dyrskuerne møde Gang efter Gang de samme Dyr, og naar de fremdeles anses for at være Bærere af Avlen, faa de fremdeles Præmie. Saaledes er det Tilfældet de fleste Steder; denne Præmiering ligger i Reglen væsentligst i Landboforeningernes egen Haand, og der handler man saaledes, som jeg nu har nævnt. Det forekommer mig dernæst, at det beror paa en Misforstaaelse, naar der her har været Tale om at binde sig. Man binder sig jo ikke, thi man kan jo i og for sig ophøre med denne Foranstaltning, naar man ikke synes, at den er tjenlig eller svarende til sit Formaal. Jeg skal fuldt ud erkende, at det er et Forsøg, man her er inde paa, og netop fordi det er et Forsøg, bør Ministeren stilles saa frit som muligt. Derfor have de to Ting ikke i og for sig noget med hinanden at gøre, dette at man her foreslaar, at Ministeren skal staa frit lige over for Bevillingen, for saa vidt den meget vel i sin Tid kan gives i et længere Tidsrum end 4 Aar. Der er ingen Tvivl om, at i saa Henseende bør han staa frit, thi først efter 4 Aars Forløb kan man i Virkeligheden se, om den Art Avl, som der her er Tale om,

kan faa nogen varig Betydning, og hvis den ikke kan staa paa sine egne Ben, bør den sikkert fremdeles støttes. Noget helt andet er det, at man er enig om, at man foreløbig betragter dette som den første Part af en Bevilling for 4 Aar, og saa atter tager Beslutning om, hvorvidt man fremdeles vil gaa videre ad denne Vej. Det kunde jeg godt gaa ind paa, det vilde jeg finde ret naturligt, da det er et Forsøg, men hvad man ikke bør gøre, det er at blive enig om og slaa fast, at Bevillingen ikke i og for sig kan gives for det 5te Aar, ikke atter vil kunne tilfalde de samme Besætninger omkring i Landet. Det bør man ikke slaa fast, thi det vilde over for dette Spørgsmaal være et ganske fejlagtigt Princip. Den Bevilling, om hvis Uddeling der her er Tale, bør i og for sig ikke være noget, der i den Forstand kunde gaa paa Omgang, det bør være noget, der skulde opretholde visse bestemte betydningsfulde Besætninger, af hvilke Landet virkelig kan vente almindelig Gavn. Det er det, den bør være, det bør man fastholde, og det bør derfor ikke slaas fast, at den i og for sig ikke kan gives ud over 4 Aar, hvis man fremdeles mener, at Besætningerne svare til, hvad man har forlangt af dem og venter af dem. Derfor kan man meget vel sige, som det ærede Medlem for Assens (Berntsen) sagde, at det er et Forsøg, og foreløbig kalde det den første Part af en Bevilling for 4 Aar. Det er nemlig noget helt andet end det, Striden har staaet om her i Tinget i Dag, hvorvidt det skulde slaas fast, at den ikke kunde gives ud over 4 Aar. Det sidste bør man sikkert ikke gøre, thi det vilde ganske staa i Modstrid med det Formaal, man tilsigter med Bevillingen.

Landbrugsministeren (A. Hage): Naar man erindrer, at vi ved Fremkomsten af Forslagene om disse to Bevillinger, som have givet Anledning til saa megen Diskussion i Dag, nemlig Bevillingerne til Kødeksport og til Avlscentrer, i Virkeligheden stode omtrent paa bar Bund — man tør maaske endogsaa sige, at der i denne højtærede Forsamling var enkelte Medlemmer, som i Foraaret ikke en Gang vidste, hvad Avlscentrer var, men tør vel gaa ud fra, at de fleste Mennesker i Landet nu fuldt ud ere paa det rene med, hvad Avlscentrer betyde, og hvad Spørgsmaalet staar paa — saa maa jeg for mit Vedkommende være tilfreds med, at Diskussionen om de Forslag, jeg har tilladt mig at fremkomme med paa dette Aars Finanslovsforslag, og som findes nærmere detailleret i Anmærkningerne, i